

Sens Krīžios

Noēsio pas senūji Krīžio,
Kors stuov arēmu platībies.
Mintims sosētēksio so Pruotievēs
Ēr pabūsio so Ānas kāp kėtaduos.

Kėik skausma sodieta pri tava kuoju –
Apsamanuojosiu pėlkū akmėnū,
Kėik žemelė če ašaru sogierė
Kumet anuos lėjė kāp lītos.

Če arė ė siejė tieva ėr buočė
Tas platomas derlingu laukū.
Kuožnos grumstielis nugluostīts
Grubiū sodėržosiu darbštiū ronku.

Kuožna rīta sveikėnuot Krīžio,
Nosėjiemė prakaituota keporė,
Lėnkėties pagarbė ė prašiet
Stėprībės, pagoudas, maluonės.

Lėnėnė marškėnė gierė prakaita sūri,
Pėlka sermiegelė ont nogaras
Ont kuoju autā, nagėnės, klompė,
Bet šėrdie daug valės ė rīžta.

Petius sliegė rūpestė, vargā –
Vakā, šeimīna ėr bėgalė darbū...
Bet muokiejuot gīventė ėr džiaugtėis –
Buvuot laimingė sava suodībuo.

Tuos sodības jau nebier...
Žīdous suodnos, oužoulā, lēipas –
Vēskas pakavuota pu žeme...

Nie vēins paukštis če neatlieks
Paēlsintē pavargusiu sparnū,
Gegotē jau metu nebskaičiuos –
Čia gīven laukū tīloma.